

FOLK OG LAND

NR. 28 — 9. ÅRGANG

LØRDAG 17. SEPTEMBER 1960.

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsøter
Mjøndalen 21 B

ARMINIUS:

Europas problemer i ny belysning

Noen betraktninger omkring en bok av den danske oberstløytnant Mogens Lauesen

«De fargede folkeslags forskjellige samfund».

I den danske Berlingske Tidende fant jeg for noen tid siden en meget interessant anmeldelse av en bok utgitt av den danske oberstløytnant Mogens Lauesen på det tyske Okeanos Verlag: «Freiheit ohne Furcht — Die Schicksalsfragen unserer Generation».

Dessverre har jeg ennå ikke lest selve boken, men anmeldelsen i det danske blad av Tage Taaning gir et ganske godt inntrykk av de problemer som beskjefter forfatteren. Og jeg må si at det faktisk føles som en lettelse at det i denne fordummede undergangstid for Europa og den hvite rase er noen som ser farene og hva som virkelig foregår bak fasaden med alle de tåpelige demokratiske slagord og alle denne for gudelsen av de fargede raser på bekostning av vår egen.

Jeg er på ingen måte enig i de konklusjoner oberstløytnant Lauesen trekker av sin problemstilling, men med selve problemstillingen er det iallfall ingenting iveien når

Oberstløytnant Lauesen.

forfatteren slår fast at den politiske og kulturelle kampsituasjon idag domineres av at det han kaller «den fri verden» har tre aktive og offensive dødsfiender. Hvis en istedenfor «denne farsen om en frihet som bare gjelder dem som er stilltiende med på ferden mot undergangen, stiller problemet slik at Europa idag er truet av disse samme dødsfiender, så kan jeg følge forfatteren når han regner dem opp slik:

1. Den russiske kommunisme, som forfatteren mener idag er den sterkeste og farligste, fordi den er trengt av de to andre og ser sin eneste mulighet til selv å overleve i å berike seg og vinne makt på bekostning av «den fri verden» og å ødelegge denne i rett tid. Og med dette siste menes innenfor rammen av de nærmeste år. —

2. Den kinesiske kommunisme, som er den tålmodigste, men mest målbevisste, mest vidtskuende og på langt sikt den sterkeste og farligste, da dens totalstrategi og offensive utgangsstilling er den oppnådde tilintetgjørelse og det kaos som oppstår etter kampen mellom «den fri verden» og sovjetkommunismen.

3. De fargede folkeslags forskjellige samfund, som er en fremtidstrussel, men som blir en dødelig fare den dag den forener seg med verdenskommunismen under kinesisk førerskap. En slik trussel med angrep på den fri verden i det øyeblikk denne ligger lammet etter sammen-

støt med Sovjetrussland betyr ragnarok.

Forfatteren slår fast at å hindre dette må være «den fri verden»s totalstrategi.

Og la oss følge hans resonnement videre. Han søker naturligvis som dansk NATO-offiser i Viborg redningen i det sterke NATO som kan avslå stormen fra Sovjet og hevder at hvis dette lykkes står Sovjet overfor to muligheter:

1. Enten må Russland underordne seg Kina som fører i verdenskommunismen og se seg degradert til et middel for den kinesiske totalstrategi, eller

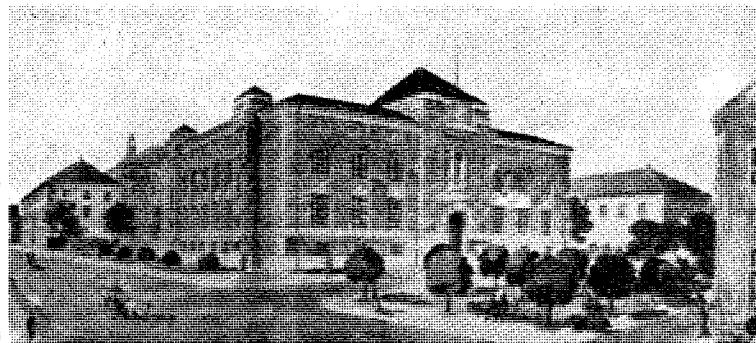
2. Sovjet må forlate den offensive verdenskommunisme og under en eller annen form for titoistisk førerskap slutte seg til «den fri verden» og dens kamp mot verdenskommunisme under det kinesiske førerskap. Andre muligheter foreligger ikke for et Russland mellom et ubeseiret Europa og et ekspansivt, offensivt Kina.

Velger Russland den kinesiske leir, hevder forfatteren, så vil Sibir snart være tapt og etterhånden mere, idet den kinesiske befolkningstilvekst er ca. 16 millioner årlig, mens det russiske

Forts. side 6

ANDERS MELTEIG:

Garanti eller halstarrig opportunistisme?

Det er mulig at der er noen lesere av Folk og Land, som synes det blir noe trivielt å følge denne hamringen min på den økonomiske og finansielle sektor i verdenssituasjonen av i dag, og det er mulig at jeg også — for en stund — hadde holdt opp med å skrive, hvis ikke Norges Banks valutaeserver også hadde vært midt i dette billede, men så å si hver eneste dag flyter der inn nye meddelelser, som ikke på noen måte gjør situasjonen lysere.

Pengevandringen avtar ikke den øker heller, og finansielt og økonomisk er der ingen bedring.

Tradisjonelt sett sier «News Chronicle», så er august måned den verste i året. Tiltross for dette øket gull og valutaeservene med 52

millioner engelske pund i august. Dette tall sammen med økningen i juli gir jo det utrolige tall av 89 millioner engelske pund eller 16.8 milliarder kroner på to måneder. Imidlertid har England funnet det opportunt å forskuddsavbetale 5 millioner pund av sin gjeld i Verdensbanken for de siste 5 måneder av året med ialt 25 millioner pund. Nettogevinsten av de to siste måneders kapitalinvasjon blir da 64 millioner pund, hvis en da tør betegne innflod av «Hot money» — «Euro dollars» og kanskje i enda høyere grad «Funk money» — som «gevinst».

Hva de gullhungrende penge har forårsaket av gulluttak er det umulig å si noe om. Det eneste en vet er at

Forts. s. 8

«Den kinesiske kommunisme».

Staten fikk ikke NS-mannens traktor

Interessant kjennelse i Agder lagmannsrett om foreldelse av erstatningsfordring

Fremdeles driver den norske stat på med å inndrive resten av de penger den så skammelig tilvendte seg under «retts»-oppgjøret. Det meste av denne økonomiske forfølgelse foregår i stillhet, men imellom avsetter det da også små pene bølgeskulp i selveste stortinget. Siste gang en slik sak var oppe der var i begynnelsen av juni i år, da det ble behandlet spørsmålet om ettergivelse av inndragning og erstatning for 6 domfelte «landssvikere». For 5 av søkerne ble ettergivelse **enstemmig** avslått i stortingets møte 3. juni, mens det for den sjette var en dissens. 32 stemte for ettergivelse, men representerte altså mindretallet.

Nå var jo denne sak ekstra pussig, som **Stavang** klarla i sitt innlegg. Det viste seg at mannen var blitt frifunnet for å ha solgt ved til tyskerne, men han ble dømt som landsforreder fordi han hadde kjørt den samme ved til kjøperen! «Han har vorti gangande å gruvla over kvifor han er dømd for landssvik, og han er ikkje aleine om å gruvla over det», sa Stavang blant annet, og tok opp forslaget om ettergivelse.

Og så dukket naturligvis vår gamle og meget moralske venn **Løberg** opp og følte seg kallet til å kaste nok en sten. «Det skulde ikke undre meg», sa han «at man, når det er gått 15—20 år, ved hjelp av de argumenter som bl. a. siste taler har hevdet (Stavang), uskyldsrent, kan man si, gir attester til den som virkelig brøt loven (!) og sviktet under krigen.» Og han sluttet med å si at det undret ham at en mann hvis stilling i samfundet er slik at han burde forstå kan prosedere slik.

Og dermed styrtet da de andre modige menn av komitemindretallet frem og bedyret at de naturligvis ikke var enige med Stavang i hans premisser. En får respekt for slike folkets representanter!

I departementets tilråding i forbindelse med denne sak, ble det ellers opplyst at departementet i året 1959 har innvilget hel eller delvis ettergivelse eller samtykket i avgangsføring av ansvaret i 6 saker med et samlet beløp på kr. 1 154 476.—. Det samlede utestående inndragnings- og erstatningsbeløp pr. 1. januar 1960 er kr. 1 400 000.—. Pr. 1. januar 1960 stod det uoppgjort 17 saker. Av disse utstod oppgjøret i 4 saker i påvente av beslutning, mens der i 8 saker pågikk prosess i samband med tvangsfullbyrdelse.

I 1 sak løp avdragsbetaling, mens der i de 4 gjenstående pågikk vanlig inndrivning.

I forbindelse med dette kan det ha sin interesse å omtale en slik sak som nettopp er avgjort av Agder Lagmannsrett og som tør ha betydning for endel av disse hvor det fremdeles pågår inndrivning.

Saken gjaldt en bonde i Bamble som hadde påklaget utleggsforretning hvorved det ble tatt utlegg i hans Ferguson traktor. Bamble namsrett avviste uten videre klagen, mens Agder lagmannsrett enstemmig kom til et annet resultat.

Sakens forhistorie var den at bonden i henhold til Høyesteretts Kjæremålsutvalgs dom av 9/12 1947 ble dømt til fengsel i 6 måneder samt til å betale erstatning på 12,000 kroner. Senere ble dette av stortinget nedsatt til 4,000 kroner.

Lagmannsretten bemerkte:

«Efter de foreliggende opplysninger må det ansees på det rene at for erstatningskravet i landssvikdommen er holdt utleggsforretning over den kjærende parts faste eiendom og derefter tvangsauksjon. 2. gangs tvangsauksjon er holdt 9/8 1956 uten at det innkom noe bud. Den 25. februar ble holdt utleggsforretning i diverse løsoregjenstander hvoriblant en hest, og tvangsauksjon ble holdt 31. juli samme år uten at der møtte kjøpere. Politimesteren begjærte så den 26. august 1957 de utlagte løsoregjenstander satt ut av saksøktes besiddelse og solgt underhånden, jfr. tvangslovens §§ 93, 1. og 214. Namsmannen i Bamble holdt den 16. april 1958 forseglingsforretning, og meddelte samme dag at han uten resultat hadde søkt å selge hesten efter annonsering. Hva hesten angår, har T. i kjæremålsrklæringen opplyst at hesten forble i hans besiddelse. Fordi han ikke kunne nyttiggjøre seg den da han hadde mistet høyre hånd og hadde utgifter til foring og hesten skrantet, ble den avlivet høsten 1959.

Den nå omtvistede utleggsforretning er som foran nevnt holdt den 11/12 1959 og utlegg tatt i en Ferguson traktor modell 1952. Begjæring om slik ny utleggsforretning er fremsatt av politimesteren den 2/12 1959 efterat det hadde vist seg at den tidligere tvangsfullbyrdelse som var iverksatt var forgjeves.

Efter bestemmelsen i for-

eldelseslovens § 12, 3. ledd løper det for en fordring det er vunnet dom for slik som i dette tilfelle en foreldelsesfrist på 10 år. Foreldelseslovens § 13 får ikke anvendelse på andre fordringer enn dem som er utstyrt med umiddelbar tvangskraft. Efter lagmannsrettens oppfatning kan § 13 heller ikke få anvendelse forsåvidt angår spørsmålet om avbrytelse av foreldelses løp. Den tidligere begjærte tvangsfullbyrdelse overfor T. har derfor ikke avbrutt foreldelsen av dommen av 1947 og noen ny foreldelsesfrist er ikke begynt å løpe. Man viser forsåvidt til Stub Holmboe: Foreldelse av fordringer s. 158.

Lagmannsretten kan ikke finne at T. i det brev overrettsakfører J. K. på hans vegne sendte politimesteren i Telemark den 16. mars 1957 har erkjent sin forpliktelse slik at noen ny frist begynte å løpe fra da av, jfr. foreldelseslovens § 11. Det fremgår av brevet fra o.sakf. K. at T. «kan ikke innse, at Staten har noe berettiget krav mot ham», men at han på sin sakførers råd er gått med på å fremsette et forlikstilbud om betaling av kr. 2 000.— som fullt oppgjør. I dette standpunkt kan ikke innfortolkes noen anerkjennelse av gjelden, jfr. forsåvidt Stub Holmboe s. 145/46.

Efter dette vil utleggsforretning av 11/12 1959 hvori utlegg ble tatt i en Ferguson traktor 1952 bli å oppheve fordi fordringen efter dommen av 1947 er foreldet.

I saksomkostninger for nams- og lagmannsrett finner man at staten v/ politimesteren i Telemark må betale T. kr. 500.—.

*

T's prosessfullmektig ved sakens behandling for lagmannsretten har vært overrettssakfører Solveig Stang, Oslo, som på vår henvendelse opplyser at staten har påkjært kjennelsen.

Hun presiserer ellers sitt standpunkt slik: Når dom er avsagt for en fordring, må enten ny sak være reist, eller gjelden være erkjent innen 10 år efter at dommen ble endelig, ellers er fordringen foreldet. Og utlegg tatt i h.t. dommen taper sin tvangskraft når fordringen er foreldet.

Averter i «Folk og Land»

Brukt sentralfyringsanlegg billig tilsalgs

10 radiatorer og ellers komplett i demontert stand, fra Hamar Støperi. Ved eller sinders fyring.

Ekspedisjonen anviser.

Av vår utenlandspostkasse

Fra Kanada skriver en av våre lesere, M. I. Almers:

«Da jeg leste oberst Sundlos artikkel i det sist ankomne nummer av bladet, hvori han berører forholdene i den amerikanske armé, så fikk jeg grelt syn for dette så sent som forrige lørdag 20. august under åpningen av PNE (Pacifik National-Exhibition), i hvilken en amerikansk militærstyrke deltar under en æresoppvisning. Jeg hadde en høvelig plass i Hastings Street, så jeg hadde godt oversyn. Avdeling på avdeling marsjerte frem av de forskjellige våpenarter av den kanadiske armé, og selv om de vanlige britiske overdrivelser latterliggjør oppvisningen, så må det dog innrømmes at soldatene har en god holdning. Heri er naturligvis ikke lagt noen vurdering av deres habilitet som soldater, den kan vel være noe tvilsom. Men i sammenligning med den amerikanske avdeling fortonet den seg som den rene mønsteravdeling. For jeg har ikke tidligere sett en militæravdeling under oppvisningsmarsj med en så ynkelig holdning og en så dårlig marsj-takt. Det virket på meg nærmest som et sjokk, og jeg tenkte der jeg stod, at er dette gjennomsnittet av den amerikanske soldat, så trøste og bære den «frie verden».

Det nye Tyskland skal sette opp 12 divisjoner, som skal være klar først om ca 2 år. Det synes å fremgå av forskjellige ting og hendelser at det er Tyskland de amerikanske styresmakter satser sin militærpolitikk i Europa på. Men hvis så, da må nok de tyske styrker opp i minst 50 divisjoner, og da ikke i et Adenauer-Tyskland, men i et frigjort, selvstendig Tyskland, om det skal ha håp om å make sin oppgave.»

*

Fra Danmark skriver vår venn Frederik J. Geddebro, som blant annet har formidlet de brevene vi har offentliggjort fra den danske frontkjemper Wagner Christensen om forholdene i de danske Gaza-styrker, følgende i forbindelse med disse brever:

«Blade i andre Lande har benyttet sig af Chansen, har publisert dem efter «Folk og Land», som de refererer til, og sendt mig Kopier — sidst «Suchlicht», der sendes som «Flyveblad» med NATI-ON EUROPA fra Coburg. Og

flere Privatpersoner har tilskrevet mig, at det glædede dem, at «FOLK OG LAND» havde taget Initiativet til at bringe dette Emne frem.»

*

Fra Island skriver en av våre lesere, Bernhard Haarde bl. a.:

«Den artiklen som jeg skrev i Folk og Land i mai d. å. er blevet skrevet om i islandske aviser, og Althydubladid (Sosialdemokratisk) har på første side et bilde av Folk og Land, og skriver om nynazistisk virksomhet på Island.»

Sigbjørn Dahl, Skien

Denne gode og oppofrende venn og kjemper i vår bevegelse er gått bort den 30. August, og tapet er naturligvis størst for hans frue og barn og hans familie, hvori blant hans gamle mor overlever ham. Han hørte til mine kjæreste venner, og jeg beundret hans oppofrende karakter, og både Folk og Land og Forbundet har meget å takke ham for. Han var stor bidragsyter også til «8. Mai», og mange fattige og ensomme har han med rund hånd anonymt hjulpet med gaver, for han ville ikke ha noen ære og takk selv. Jeg viste han en uskrømtet vennlighet og tillit fra vårt første bekjentskaps stund, og jeg har ofte formidlet hans gaver anonymt.

Han sendte også våre bøker i hundrevis gjennom meg, og «rettsoppgjøret»s urettferdighet lå tungt på ham og han var med hele sitt sinn med i kampen for å få dette rettssvik revidert og å få betegnelsen «landssvikere» utslettet for alle hederlige NS-medlemmer, som hver for seg både trodde og hadde grunn til å tro, at de var med og berget vårt land i farens stund. Og tiden har jo til evidens bevist, at de hadde rett.

Hans minne vil alltid beveres i mitt sinn, så lenge jeg lever.

8. sept. 1960

Karl Seeland

FRA VALDRES.

Jeg sender hermed bladpengene for 2. halvår 1960, samt noen kroner ekstra til bladet. Jeg håper også at det i denne tid efter halvårsskiftet er mange som har gjort det samme, og at mange flere vil følge undertegnede eksempel. Vi må alle være klar over hvor meget lettere det er for dem som arbeider med bladet vårt når vi mere utenforstående gir en ekstra håndrekning. Det er alle de små bekker som til sist har laget den store elv.

Engbret Langødegaard.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

NATO og Axel Kielland

En rekke store krigere med Per Vogt i spissen har i forskjellige Osloaviser gått til kraftige angrep på Axel Kielland, fordi han etter et besøk i Russland har advart mot Norges NATO-deltagelse, og forkynt vår død og undergang på kort tid hvis atomkrigen mellom Sovjetsamveldet og USA med dets NATO-haleheng bryter løs.

Det er ikke så ofte vi er enige med Axel Kielland og hans Dagbladet, og vi har flere ganger pekt på det eiddommelige i at den mann og det blad som deltok i selskapsreise til Tyskland i den første tid av okkupasjonen senere vet å berette at det dengang var blodig krig mellom de to land. Men dette at liv og lære én gang kom i strid med hverandre hos den bolde skribent, forhindrer jo ikke at han også kan ha sine lyse øyeblikk. Vi synes faktisk han har det rett som det er, og absolutt når det gjelder dette med NATO-deltagelsen, som jo bygger på den historiske løgn at Norge var nøytralt før den tyske okkupasjon.

Det er drepene kjedelig å gjenta dette om og om igjen, men det later til å være nødvendig i et land som er så ensrettet at det ikke engang kan oppfatte at det foreligger nye opplysninger og kjennsgjerninger som står i strid med den innlærte lekse, og at denne følgelig må rettes hvis en skal gjøre krav på å regnes som et opplyst og meningsberettiget menneske.

Og tror man ikke oss, så tror man kanskje overlege Scharffenberg, som vel ingen kan misstenke for å gå «nazistenes» erind. I sin bok «Norske aktstykker», som utkom allerede i 1950 påviser han at Norge i 1940 ikke var innstillet på å forsvare sin nøytralitet til begge sider og at det var dette som utløste den tyske aksjon, som han karakteriserer som «ikke folkerettstridig». Og han fortsetter: «Jeg anser okkupasjonen 9. april 1940 som den største skam, og dens følger som den største ulykke i Norges historie, og den trakk etter seg Norges innmeldelse i FN og tilslutning til Atlantpakten, med derav følgende fare for deltagelse i en eventuell tredje verdenskrig, og i så fall en russisk okkupasjon som vil ødelegge enda langt mer enn den tyske. Allerede innmeldelsen i FN betød oppgivelse av den nøytralitetspolitikk Norge før hadde fulgt, og dette ble enda tydeligere ved tilslutningen til Atlantpakten. Denne totale kursendring ble begrunnet med at erfaringene i den annen verdenskrig hadde vist at det var umulig å opprettholde Norges nøytralitet. Denne påstand anser jeg som utslag enten av uvitenhet eller av historieforfalskning.»

Allie som har den aller ringeste militære forstand vet ellers at Norge i det kommende oppgjør mellom Russland og USA er den fortapte post som det aldri har vært meningen å forsvare for alvor. Det kan naturligvis heller ikke med de nåværende styrkeforhold forsvares mot den russiske landmakt. Verdien for USA ligger i at en kan bruke norske flyplasser og annet norsk område i de første faser av en krig — og som det påstås fra russisk side også før krigen har begynt, og det er naturligvis både smukt og tappert av oss å gå til slaktebenken for Amerikas skyld godvillig og med vaiende NATO-flagg.

Men klokt er det ikke, og blir det noen historie etter en slik krig, vil den dømme hårdt de menn og de partier som førte sitt folk i døden for en historisk løgns skyld — samt naturligvis for amerikanske dollars til å holde velferdssvindelen og den for høye levestandard oppe.

Vi er altså enige med Kielland i at Norge bør ut av NATO, men der stopper vel kanskje også enigheten. For Norge kan ikke stå alene i en vond verden — der har NATO-tilhengerne rett. Vår plass er imidlertid i et vepnet,

«OMRINGET»

Med store overskrifter berømmer alle Oslos aviser nå filmen på Klingenberg «Omringet», som beretter om det flagrante brudd på menneskelighet og anstendighet, for ikke å snakke om internasjonale overenskomster, som etter sigende ble begått da Kvinneklinikken i 1944 gav plass for en sabotør eftersøkt av tyskerne, og gav ham anledning til skjult i sykehuset å fortsette sin spionvirksomhet med hemmelig sending til tyskernes fiender. Vi beklager uhyre sterkt at en slik film vises for et ukritisk norsk publikum, som tror at dette er patriotisme og ikke forstår at det er en grov krigsforbrytelse å utsette pasienter i et sykehus med Røde Kors-merket for den ulovlige krigføringen. Vi beklager det ikke minst fordi en på denne måte gir en fremtidig okkupasjonsleder som ikke er langt borte hvis NATO-politikken fortsettes, foranledning til også selv å sette seg utover de mest elementære regler for anstendig krigføring. Særlig beklagelig var det at Kongens dårlige rådgivere lot Kronprinsen møte frem på premiøren.

Vekk med lidelseshistorien!

I forbindelse med en leder i Folk og Land gjengir jeg dette fra det kristelige blad «Vår Kirke»:

Det har vært en rundbordsdebatt på Norsk Kirkeakademisk møte for kort tid siden. Spørsmålet ble til sist om kirken gjennom forkyndelsen, salmene og religionsundervisningen er med på å fremme oppfatningen om jødene som «Kristi mordere». Det ble uttrykt ønske om at fremstillingen av jødefolket i alle godkjendte lærebøker i historie og bibelhistorie må bli undersøkt av en kirkelig kommisjon. Man var redd for at religionsundervisningen i skolene kan føre til uvilje mot jødene. Det ble uttalt ønskelighet om mere kontakt mellom jødiske og kristne teologer. Det måtte oppmuntres til nestekjærlighet og ærefrykt for jødene. Et lektorat ved universitetet i jødisk historie og litteratur foreslås opprettet.

Labus.

virkelig nøytralitetsforbund som er rede til å forsvare sin nøytralitet til begge sider og som er rustet med konvensjonelle våpen slik at det også kan forsvare seg, selv mot en sterk landmakt. I en slik blokk hører foruten Norge og Sverige også Danmark, muligens Finland, og et gjenforenet Tyskland, hjemme.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Deutsche Handelskammer in Norwegen ble stiftet i 1940 etter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avslø ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig etter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

Fortsatt medlemsfortegnelse:
A/S Østlandske Petroleumsscompagni, Prinsens gt. 3 a, Oslo.

Østlandske Sølv & Plett A/S, Silberwaren engros, Chr. Krohgs gt. 30, Oslo.

A/S Østlandske Stenexport, Tollbugt. 27 IV, Oslo.

Th. Øverland A/S, Klippfisch-u. Tranexport, Kristiansund N.

Overrein & Co. A/S, Agentur-geschäft, Olav Tryggvessøns gt. 6, Trondheim.

Oversjøisk Transit A/S, Schiffsagenturen, Dronningens gt. 10/12, Oslo.

A/S Papiirspion, Papierabfall-geschäft, Malmøgt. 7, Oslo.

Parelius & Lossius A/S, Klippfisch-u. Heringsexport, Kristiansund N.

Paulsen & Hoff, Agentur u. Versicherungen, Kjøbmannsgt. 22, Trondheim.

NYE SIGNALER? På jakt etter «nynazisme»

De fleste Osloavisers anmeldere liker ikke den bok som er kommet på Cappelen forlag om det tyske flyvåpen «Med eikeløv og sverd mot undergangen», og det kan en jo forstå når den mangfoldige og forbausende Ragnar Kvam kan skrive følgende om boken i VG:

«Det er en av de uhyggeligste bøker jeg har lest om krig og krigere. I særdeleshet de kapitler som skildrer den allierte terrorbombing av tyske byer på fallrepet av annen verdenskrig. De ubeskrivelige redsler som utspant seg i Dresden, Gelsenkirchen, Berlin, Hamburg, Düsseldorf og Hannover — for bare å nevne noen helveter — har aldri fått den plass i menneskehetens lidelseshistorie som de har krav på — fordi de rett og slett er blitt druknet i de lidelser tyskerne påførte den samme menneskehet. Likevel er det ikke den ringeste tvil i min sjel om at redselsnettene under den helt hensynsløse og barbariske allierte bombingene bare kan sammenlignes med jødernes pinsler i de tyske gasskamre — hva grusomhet angår. En kommer ingen vei på denne klode hvis en skal skjule allierte krigsforbrytelser og bare trekke frem de tyske.»

DØDSFALL

Forfatteren Finn Halvorsen er avgått ved døden i Italia, 63 år gammel. Halvorsen hadde en rik literær produksjon bak seg og hadde også skapt seg et navn som journalist og kritiker. Under okkupasjonen var han bl. a. medlem av kulturtinget og satt etter 1945 i årevis på Ilebu, hvor han fikk ødelagt sin helse.

Kan en så oppnå at bruken av de atombomber amerikanerne velsignet verden med blir forbudt, så er det kanskje fremdeles håp både for menneskeheten og for det Norge vi bærer i våre hjarter.

De tiltalte i Hafskjolds sak mot Morgenposten og deres forsvarer, den berømmelige Knut Blom («Nekt alt og ta Knut Blom!»), vrir seg som kålmarker eftersom dommens dag nærmer seg. De mobiliserer febrilsk den ene Osloavis etter den annen og lar dem fortelle at det er «Nynazismen som skal frem i lyset» når retten skal avgjøre om Anformann har begått underslag, ders Hafskjold som Forbundets dokumentfalsk, korrupsjon og lignende pene ting som Morgenposten beskyldte ham for. For naturligvis var det ikke Hafskjold personlig de bolde bakvaskere ville tillivs, det var den politiske «Nynazisme», hva nå det måtte være for noe! Nå er jo ikke Knut Blom helt sikker på at han kan få dommeren til å behandle noe annet enn det saken gjelder — for Hafskjold er naturligvis lite interessert i å få vite Knut Bloms og rettens politiske trosbekjennelse — og så skriver da VG forsiktigvis at «hvis det går som Blom ønsker, vil hele den nynazistiske virksomhet bli trukket frem.» Vi kan neppe tro det går slik!

Og så kommer noe som vi alle bør merke oss godt: «En rekke store tidligere koryfeer fra forbundet møter som vitner for å fortelle hva de har vært vitne til.» (VG)

Det skal bli interessant endelig engang å få disse «koryfeer» fremført i frihet i manesjen! Deres innsats i rettferdighetens tjeneste vil bli fulgt med stor oppmerksomhet.

RETTELSE.

Innsenderen av artiklen «Giv Akt!» i nr. 25 Cajus påpeker en trykkekfeil i nest siste avsnitt og ber oss rette dette. Avsnittet skulle lyde slik:

«Siegfrieds forslag er, at de forurettede og misshandlede skal forlate sin sikre stilling og søke tilfredsstillelse for sine forfølgere og for seg selv ved å be seg satt i en annen gapestokk enn den nåværende og ved å gi endelig avkall på størstedelen av det som rettsstridig og løgnaktig er dem fraranet.»

OLAF HOLM;

Den forunderlige politikk II.

Strategiske overveielser i stortingets leseværelse — —

Menneskene de spreller.
Knut Hamsun.

I

Hva er det som ligger bak de hendelser, som tilsynelatende bragte Norge inn i den landet uvedkommende stormaktskrig?

Der hendte en del forunderlige ting, som sett isolert nærmest må betegnes som ubegripelige, de har til dels ikke fått noen forklaring, tildels er denne utilfredsstillende. Men samlet peker de tilbake på et bestemt forhold, som man ikke vil ut med og som bragte landet inn i krigen. La oss se på dem.

II

Utenriksministeren er blitt bebreidet at han delvis underslo opplysninger, som tydelig pekte på at man måtte regne med en invasjon fra Tyskland. Han foretok seg intet for å være beredt til å avverge det, og de øvrige, som kjente til det, foretok seg heller ikke noe.

Generalstabssjefens forsøk på ved henvendelse på høyeste hold å sette i gang mobilisering, som er et helt normalt skritt under slike omstendigheter, ble bestemt avvist. Hans rapport foreligger. Kom med den!

Den uforbeholdne oppreisning som er blitt generalstabssjefen tildelt i ellefte time, viser hvor landet ligger. Det er folkets naturlige rettsfølelse som står bak. Den dømmer samtidig dem, som motarbeidet ham.

Var hans krav blitt tatt til følge, ville der etter menneskelig beregning ikke blitt noen okkupasjon i det hele tatt. Tyskland kunne ikke undvære overraskelsesmomentet i sin aksjon og England hadde ikke kreftene.

(Jfr. Lord Allanbrooke og våre egne erfaringer i den forunderlige krig.)

Videre en idiotisk ordre om mobilisering, som ikke var noen mobilisering. Fremmøtetid når fienden hadde besatt depotene! Ingen vil stå ved den.

Kystfestningenes planmessige mangel på krigsberedskap.

Den daværende forsvarsminister er taus, stakkarsmann. Og dog burde vel nettopp han tale. Hvem er det han beskytter?

Stortingspresidentens (tillike formann i Utenrikskomiteen) uttalte tvil om gjennomførligheten av Stortingets vedtak på Elverum. Det må ha en årsak, hvorom intet er opplyst hittil. Hans hodekulse flukt fra sin plikt som stortingspresident til å medvirke til at vedtaket ble gjennomført, har heller ikke funnet noen forklaring.

Utenriksministerens bønn om fremmed hjelp til å kullkaste vedtaket. Hva er forklaringen på dette uhørte tiltak?

Forts. side 6

«Bak kulissene»

FRANKRIKES KRIG - -

30. april 1940. Ministerpresident Reynaud er ute av seg av opphisselse, av raseri og av utålmodighet — hans spillernatur kjenner hverken fortvilelse eller nedslåtthet, og en vanskelig situasjon hisser ham bare til øket virksomhet. Og at situasjonen er meget vanskelig, det vil innen 48 timer ikke bare de innviede, men hele Frankrike og England vite, for Chamberlain har meddelt den franske ministerpresident at han i møtet i underhuset torsdag 2. mai om eftermiddagen vil bekjentgjøre avbrytelsen av det norske foretagende og grunnen for det.

Reynaud er sammen med en journalist som står ham nær, og som senere har fortalt om denne samtale undre fire øyne. «Kapitlet Norge er slutt», sier Reynaud. «Dette er en grusom fallitterklæring for oss. Men det som er det verste ved det er: et nederlag kan man alltid overvinne, men når årsaken til det er råtne forhold, så må det nødvendigvis føre til nye nederlag. Man skulde aldri ha dratt til Norge!»

Hans besøkende er forferdet. «Men hvis jeg er riktig underrettet», stammer han, «så var De jo selv for dette norske foretagende — —»

Reynaud går hvileløs opp og ned. Han blir stående foran den besøkende. Hans ellers så ubevegelige ansikt med det stive, kyniske smil, viser nå åpent hat, og stemmen hans blir ganske hes av opphisselse: «Han har skjult det viktigste for meg — —»

Journalisten forstår intet. Hvem er denne «han» som Reynaud nå skyver skylden over på for det misslykkede foretagende?

«Han har fått et brev fra Darlan hvori denne peker på vanskelighetene ved foretagendet. Hvis jeg hadde fått se det, så hadde

jeg holdt fingrene vekk fra Norge. Men han viste meg det ikke — ellers vilde alt ha gått anderledes!»

Samtalen finner sted i utenriksdepartementet på Quai d'Orsay, og med de siste ord hvori Reynaud hentyder til denne hemmelighetsfulle «han», gjør han uvilkårlig en bevegelse mot høyre — og hans besøkende forstår plutselig —, Reynaud har pekt i retning av Rue Dominique, hvor krigsministeriet ligger, hvor Daladier holder til — — Han kan ikke la denne alvorlige anklage passere uten videre.

«Herr Reynaud», sier han fast, «Daladier er en mann som elsker sitt fedreland! Har De noensinne hørt ham tale i radio? Det han sier går rett til hjertet på enhver franskmann!»

«Ja, Daladier ønsker uten tvil Frankrikes seier, men enda sterkere ønsker han mitt nederlag!»

sier Reynaud bitende, og besøkeren gyser over dette dødsfiendskap mellom de to menn som i den ytterste fare skal styre landets skjebne — —

Reynaud merker i den annens taushet denne forferdelse og også tvilen, og han søker å rettfærdiggjøre seg i heftige utbrudd. «De aner jo ikke hvilke tilstander jeg har funnet da jeg overtok regjeringen: stridsvognene eksisterer bare på papiret. Uorden var så stor at kanoner og maskingeværer som hæren nødvendigvis trengte lå ubenyttet i tøyhusene — byråkratene vegret seg for å levere dem ut, eller man hadde overhodet glemt at de eksisterte. Tyskerne hadde 200 divisjoner, kanskje til og med 240, og vi? Knapt 100! Det var resultatet av herr Daladiers årelange virksomhet som forsvarsminister! Han har aldri gjort noe, og hans intime venn general Gamelin er helt i stil med ham på det punkt: har gjort nemlig prinsipielt heller intet! Ethvert forsøk på å få en forandring misslykkes på de tos uvirksomhet!»

Ministerpresident Reynaud er alene, og den som kjenner hans vesen, historien om hans løpebane og bakgrunnen for den nåværende situasjon, kan forestille seg hvilke kvelende og ødeleggende tanker han er utlevert til i dette øyeblikk. En kaldt ergjerig, usedvanlig klok politiker, som er sine kolleger langt overlegen i dyktighet og aktivitet, tærer seg opp år etter år i kravet om å få ledelsen av staten som ministerpresident. Men dit kommer han ikke, fordi de andre frykter hans overlegenhet og fordi han ved sin kyniske kulde

Et tilbakeholdt brev

General Georges, øverstkommanderende for Nordarméen inspiserer engelske tropper i Frankrike. Bak ham sees sjefen for det britiske ekspedisjonskorps, Lord Gort, som var en heftig motstander av Gamelin og hans strategi.

ikke vinner sympati noe sted. Endelig gir man ham ministerpresidenttaburetten, endelig står han der hvor han har drømt seg i Årevis — men nu er det embede han har grepet etter blitt en fryktelig byrde, en uløselig oppgave: han skal vinne en krig som landet ikke er tilstrekkelig rustet for. Men selv det trodde den uhyggelig vitale mann seg til — men så blir han lammet i sin aktivitet, fordi han er bundet til en politiker som er hans heftigste fiende og til en udyktig general. Hans forstand sier ham at det fremdeles er mulig å finne en redning hvis han kunne ryste av seg de to menn, men nå hevner det seg at hele hans løpebane har manglet et etisk grunnlag — han har hos de franske masser, som instinktivt misstror ham og hos deputerte og senatorer, som kjenner ham for godt, ikke den indre autoritet til å kunne sette andre menn i spissen for krigføringen

Men hans aktivitet kan ikke slå seg tilro med denne innsikt. For hvis hans egen autoritet ikke er tilstrekkelig, så må han se etter om han ikke kan få hjelp hos menn som fremdeles har indre autoritet. Men hvem er det? Hvis han bare kunne gjøre general Georges, den tidligere generalstabssjef som nå kommanderer nord-øst-armeen i Frankrike til øverstkommanderende! Han kjenner Reynaud som en mann som er virksom og pågående og som ikke er enig i general Gamelins krigsplaner — men han er bare kjert i militære kretser, det brede publikum kjenner ham ikke, og nettopp overfor folket vil den nye manns navn være av

(Forts. side 8)

Tofotposten
— HELE NORD-NORGES AVIS —

Vestmaktene blokerer Norges kyst
På tre steder er lagt ut minefelter for å stoppe alle tilførsler til Tyskland

All trafikk over Vestfjorden stoppet

Vestmaktene fører krigen inn på norsk område — —

Motstanden mot «utenlandshjelpen» stiger i USA

Siden krigen sluttet er 72 billioner dollars delt ut av en hær av byråkrater

Missnøyen i USA med det hav av dollars som øses ut til den såkalte utenlandshjelpen, blant annet også til Polen og Jugoslavia, later til å bli større og større. Amerikanske besøkende kan neppe legge skjul på sin ergrelse og også i enkelte aviser og tidsskrifter sies det skarpt fra. Et karakteristisk innlegg finner vi i tidsskriftet COMMON SENSE for 15. juni.

Bare ett minutt, herr kongressmann, før De har votert bort våre penger og våre stillinger, begynner bladet sin artikkel, og fortsetter:

Innen de kommende uker må Kongressen avgjøre, hvorvidt vi skal fortsette med programmet for utenlandshjelpen. Det Hvite Hus og våre statsbetalte byråkrater vil ha hjelpen fortsatt i det uendelige.

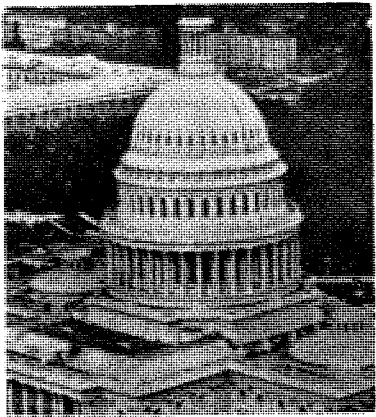
De sier at den er bra for oss: De sier at den forhindrer krig, at den fremmer våre forretninger og at den motarbeider kommunismen.

Vi sier at den ikke er bra for oss; at den ikke kan hindre krig, at den skader våre forretninger og at den har vist seg helt og holdent uskikket til å stoppe kommunismens videre utbredelse.

Herr Kongressmann, De må nå enten slutte Dem til byråkratene eller gjøre felles sak med folket, som i hjemmene gjør alt arbeidet, betaler alle skattene og som stemmer ved valgene.

Det vil kanskje være Dem til hjelp, om vi gjennom eksempler belyser programmets falskslutninger og urettferdighet, som har medført at det har slått feil.

1. Gjennom sin konfiskatoriske inntektskatt beslaglegger Regjeringen i Washington omtrent en-tredjedel av det amerikanske folks årsfortjeneste.

2. Regjeringen i Washington bruker disse pengene til å kjøpe inn mesteparten av den amerikanske bomullshøst.

3. Regjeringen i Washington selger derefter bomullen til utlandet (utlendinger) til en pris adskillige cents billigere pr. pund enn til amerikanske fabrikanter, når de vil kjøpe den av deres egen regjering.

4. Regjeringen i Washington tillater så utenlandske fabrikker, som bare betaler en brøkdel av amerikanske lønninger, å selge sine produkter her til priser lavere enn de amerikanske produksjonskostninger. Slik ubillig (unfair) konkurranse tvinger amerikanske fabrikker til kortere arbeidstid el-

ler til å stanse (close down).

Herr Kongressmann, hvordan kan det være til gagn for dem som er ansatt i amerikansk fabrikkdrift at de blir satt ut av arbeide?

Hvordan kan slike ørkesløse bedrifter være til gagn for amerikanske kapitalister (investors)?

Hvordan kan slik overførsel av jobber og lønninger til utlandet gagne amerikansk kjøpmannsstand (storekeepers)?

Og så har De ovenikjøpet (on the top of all this) gitt utenriksdepartementsbyråkratene bemyndigelse til å bruke våre skattepenger til å bygge nye fabrikker i «underutviklede» land til, ytterligere å utkonkurrere oss.

Les nå selv hva han sier Nathaniel Rafler, en byråkrat på lønningslisten for den internasjonale samarbeide-administrasjon i Utenriksdepartementet (the State Department's International Cooperation Administration) angående virkningen av dette dobbeltspill (doublecross):

«Idet jeg bekrefter mine anførsler av i dag, skal jeg atter presisere at International Cooperation Administration er beredt til på mange måter å gi assistanse til en eller flere av Deres medlemmer, som måtte være interessert i å anlegge tekstilfabrikker i Indonesia.

International Cooperation Administration ville således være rede til å yte lån fra sitt nye utviklingsfond (New Development Fund). Vi er også rede til å forsikre slike investeringer mot enhver politisk risiko for ekspropriasjon, penges uinnløselighet (inconvertibility of currency) og krigsskade.

Videre skulle vi ville yte teknisk assistanse ved å finansiere opplæringen (on-the-job-training) i Indonesia eller opplæring av indonesiere her i Amerika som teknikere og ledere (in technical and managerial skill).

Vi skulle også være istand til å finansiere installasjon av alle moderne lettelsler (public facilities) som innleggelse av kraft- og transport-anlegg etc. hvis de ikke kan skaffes på annen måte.

Men før Guds skyld Herr Kongressmann, vi sendte Dem da ikke til Washington for at De skulle votere vekk våre stillinger og våre penger i slike meningsløse forsøk på å reformere og løfte opp den menneskelige rase over den ganske verden?

Hvordan kan det stanse andre lands overgang til kommunismen at De voterer Amerika til konkurs, selvdeleggelse og byråkratisk slaveri?

Siden krigen sluttet er 72 billioner skattedollars blitt (Forts. side 7)

MAJOR F. H. KJELSTRUP:

Kongo - landet som er på alles leber

Kvinnelige rangpersoner fra landsby nær Lusambo.

III. Kvinnenes stilling dengang

Det er vistnok alminnelig antatt at kvinnen i Kongo inntar nærmest en slavines stilling i ekteskapet. Omkring 1910 var dette ofte, men langt fra alltid tilfellet.

Riktignok utførte hun forskjelligt arbeid som i Europa som regel faller på mannens part, men ellers var kvinnen i prinsippet likestillet med mannen, og var som han enten slave, fri, «adelig» eller «fyrstelig» etter fødsel og avstamning. Det forekom således også kvinnelige sjefer, om enn naturligvis sjeldent.

Flerkoneri har som kjent florert blant negerne i likhet med forholdet blant muhamedanerne, og høvdingene kunne ha svært mange koner, hvorav de fleste arbeidet i hans plantninger. I Kasai, hvor jeg tjenestgjorde i 1907—10, fantes det mange slike velordnede haremer, hvor høvdingens hustruer bodde i hytter, der som regel var fordelt langs sidene i en stor rektangulær «lupango», hvor høvdingen selv gjerne

residerte i en bygning på en av kortsidene, med inngang til lupangoen gjennom hans eget hus. Lupangoen var naturligvis omgitt av en høy innhengning.

Flerkoneriet var like så litt som slaveriet anerkjent i Kongos lovgivning, men regelen var at det i en overgangstid skulle tolereres, for å avskaffes etter hvert som forholdene tillot dette uten komplikasjoner.

En kvinne av slavekategorien kunne løskjøpes i likhet med andre slaver, selv om hun holdt til i et harem. I tilfelle av mishandling kunne hun frigis etter bestemmelse av offentlig myndighet. Hvis en haremskone og f. eks. en soldat skulle ønske å inngå ekteskap, kunne det fastsettes en skjønnsmessig erstatning som soldaten skulle betale vedkommende flerkoneeier. Dette førte i et tilfelle til at en høvding, «Fandanga» (krutt), som hadde fått noen

(Forts. side 7)

Underholdning i leiren.

Hendelsene etter 1945 spiller en ikke ubetydelig rolle under valgkampen i USA. Her legger republikanerne frem demokratenes skyld i dagens utenrikspolitiske situasjon.

EUROPAS PROBLEMER — Den forunderlige politikk

(Forts. fra s. 1)

folketall går ned. Velger Sovjet på den annen side «den fri verden», må det oppgi drømmen om det kommunistiske verdensherredømme.

Før vi ser litt nærmere på forfatterens slutninger, kan det være av interesse å nevne et forhold som jeg ikke kan huske har vært berørt i vestlige aviser. Han peker på at i Kina er etter Stalins død Mao skjøvet i bakgrunnen til fordel for Chou En-lai, som nå søker en kompromisløsning med sin ungdomsvenn Chiang Kai-shek. Og er det noe i dette, så avklares i sannhet de utenrikspolitiske forhold, da blir rasefrontens konturer tydelige, forsåvidt angår hvitt mot gult.

Men da kan man også på bakgrunn av hendelsene i Afrika underbygge forfatterens synspunkter med interessante nye detaljer. For da vil kanskje noen av de blinde, som faller sine egne i Sør-Afrika i ryggen i den kamp som pågår om Afrika få øynene opp. Det er naturligvis ikke melom svart og hvitt kampen i realiteten står i Afrika idag, men om hvem som skal sikre seg Afrikas støtte i den store kommende kamp mellom den trette hvite verden og den vitale gule verden i verdenskommunismens tegn. Afrikas svarte er bare i liten utstrekning skikket til å inneha noen «selvstendighet». Når det snakkes om noe slikt, så er det naturligvis bare tomme fraser uten virkelig innhold. Negerne har hatt samme betingelser for å skape en kultur og en sivilisasjon som de hvite og de gule, men de har ikke maktet det. Vi skal ikke nødvendigvis dermed slå fast at de sorte ikke eier evne til under fornuftig ledelse likevel endelig å utvikle en egen kultur, men en skal på den annen side være klar over at en kulturell utvikling som for andre raser har tatt tusenvis av år, ikke rett og slett kan springes over av Afrikas halv- og helville, slik de selv har vist oss blant annet i forbindelse med hendelsene i Kongo, som er et skoleeksempel. Under slike omstendigheter er det en dødelig fare for menneskeheten å utstyre disse mennesker med teknikkens moderne ødelegelsesvåpen. De er i sannhet ikke modne til å forvalte dem, når ikke engang den hvite mann med sine humane synspunkter og sin fredsreligion makter det tilfredsstillende.

Og så står da kampen idag om denne halvville sorte manns sjel mellom vestens land, tynget av sin gamle imperialistiske utbytning av de farvede folk, og mellom

verdenskommunismen, i siste omgang — og forresten allerede idag — representert ved det gule Kina. Begge parter lokker de sorte stammer og «nydemokratiske» høvdinger med «selvstendighet» og «frihet», begreper som betyr to vidt forskjellige ting i Vesten og i Østen, og vel en tredje ting hos de sorte Lumumbaer. Til syvende og sist spørres det om hvem som skal kunne styrke sitt krigspotential og sitt strategiske rum med Afrika som forbundsfelle. For i de første hundre år iallfall, vil Afrikas sorte stater bli dirigert av dem som trekker i trådene bak kulissene, enten disse trådtrekere nå blir hvite eller gule.

*

Opp mot forfatterens resonnementer kan en imidlertid stille et annet synspunkt, som mere og mere gjør seg gjeldende også i Tyskland nå. Den strategiske situasjon har forandret seg så meget siden 1945, at Sovjetsamveldet nå antagelig ikke lenger er motstander av en nøytral vepnet tredje blokk — under forutsetning av at man får sikkerhet for at denne blokk virkelig er nøytral og ikke følger det norske eksempel fra 1940. Denne tredje blokk, som ikke vil bety nedrustning, men derimot opprustning med konvensjonelle våpen, kunne bestå av det egentlige Norden, innbefattet muligens Finland. Ja, det kunne faktisk tenkes at den også kunne innbefatte et nytt samlet Tyskland, befridd fra både østlige og vestlige slavelenker. England må en vel, iallfall foreløpig avskrive som en europeisk stat, for det har sitt hjerte og sin pengepung utenfor Europas grenser. Men tidene kan forandre seg hurtigere enn noen aner, og da kan også denne nordiske stat som moderlandet representerer finne sin plass i den nordiske blokk, som da vil realisere Quislings gamle tanker og drømmer. Også resten av Europa vil da måtte slå følge.

Og hvorfor ikke følge denne tankegang videre. Hvorfor skal ikke denne nøytrale europeiske maktblokk kunne innta samme lykkelige strategiske posisjon som forfatteren tillegger Kina? Forutsetter en at atomkrigen mellom USA og Sovjet er uundgåelig og at et slikt oppgjør, som i første rekke gjelder maktposisjoner og markeder utenfor Europa, må komme før eller senere, så la oss håpe at det kommer senere, at det først kommer når Europa har rystet av seg sine NATO-krigsallianser og er blitt sterkt nok til å kunne stå på egne ben når det gjelder de konvensjonelle våpen.

For da blir Europas utgangsposisjon den samme som Kinas: at det står mektig og urørt når de andre har ødelagt seg i innbyrdes kamp.

Og skjer det, så har vi nok en sjanse i det rasemessige oppgjør som engang må komme fordi de fargede raser trenger livsrum og ikke hemmes i sin trang av nydemokratiske slagord om fred og humanisme i en verden som helt fra det enkleste organismer er bygget opp på kamp for tilværelsen.

I denne forbindelse må en også være klar over at USA av i dag ikke lenger er noen hvit stat i vanlig forstand, noe en lett kan overbevise seg om når en ser på de «amerikanere» som representerer statene i olympiader, ved flåtebesøk og på verdens revysscener m.v. På den annen side har USA naturligvis mulighetene til å gå samme vei som Sør-Afrikasambandet med sin apartheid-politikk, som jo ikke betyr det alle norske aviser tror, men simpelthen å dele landet mellom de sorte og de hvite, slik at en kan få rene rasestater uten undertrykkelse av noen av partene. Her gjør en som vanlig den feil at en bedømmer saken ut fra overgangsfenomener av mindre lystelig, men dessverre nødvendig art.

Og forøvrig er også en annen side av saken verdt overveielse. Har Sovjetsamveldet i dag, når alt kommer til alt noen aggressive hensikter overfor det Europa og kanskje også det USA som det kan komme til å bli avhengig av i det store raseoppgjør som først og fremst vil ramme grenselandet Sovjet? Er det ikke mere frykt enn aggressjon som dikterer de russiske trusler og store ord?

Det er iallfall en mulighet for at det er slik, og under enhver omstendighet er ikke Europa nødvendig for Russland om det vil kaste sin atomlast over USA. Hvorfor skal vi da la oss utslette i en krig som ikke vedkommer oss på annen måte enn at en kan ha sine sympatier for den ene eller den annen part?

Alle vet at om Norge, ja hele Europa, forlater krigsalliansen i NATO, så blir det ikke mere krig av den grunn. Det er ikke den norske krigsmakt, og heller ikke den europeiske som i tilfelle hindrer krigen, men ene og alene den frykt som rår — og det heldigvis på begge sider — for de atomkrigens redsler som en ikke riktig kan forestille seg og derfor ikke kan kalkulere.

Arminius

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

(Forts. fra s. 4)

Så har vi kongens forunderlige uttalelser om lojalitet overfor Stortinget, som viste seg å være upålitelig.

Enn videre den av kongen selv fremtvungne tvangssituasjon i Trysil.

Alle disse ting peker tilbake på, at den tradisjonelle nøytralitetspolitikk var kastet overbord av noen få aktører til fordel for en bestemt makt. Hvem er den ansvarlige? Alle de nevnte — uten undtagelse — har medvirket og får ta ansvaret; ikke bare den arme utenriksminister. Hvem er egentlig hovedmannen?

III

Stortinget henstilte senere til kongen å ta konsekvensen av sin trusel om å abdisere, hvilket dog er ganske logisk og naturlig. Første gang var kongens standpunkt angivelig diktert av hensyn til parlamentarismen uten hensyn til folket, nu tynges hans samvittighet av hvorledes det skal gå folket uten ham.

Det fortjener betegnelsen politisk samvittighetsattikk.

IV

A dømmet Stortinget ut fra situasjonen etter krigen er etterpåklokskap. Det skjer ut fra samme behov som forklaringen av NS-dømmet å kaste skylden for feilgrep og misligheter over på andre.

Stortinget gjorde sin plikt og forsøkte å bøte på det svik, det hadde vært utsatt for og som bragte landet opp i en umulig situasjon. Det fikk følge av prominente menn som Pål Berg og Eivind Berggrav. De fikk begge senere absolusjon og vel så det etter forskjellige, rett forunderlige tiltak, tildels ukristelige og unødvendige.

Stortinget ble forvist til det ytterste mørke, hvor det fremdeles befinner seg. Det er ikke så sikkert at det vil vedvare.

Peder Furubotten, som også i likhet med Pål Berg hadde gjort seg fortjent ved å organisere en like stasjonær og militært ufarlig feriekoloni et sted langt inne i fjellene på vegne av vår østlige «allierte», har ikke fått hverken virak eller medaljer av noen art. Hans innsats må da ha vært like verdifull, selvom heller ikke den forkortet krigen med en eneste dag for å sitere Scharffenberg. Han har ikke funnet det fornødent å opplyse noen om hvorvidt han også hadde helgardert seg personlig for ansvar, om noen av disiplinene skulle havne på Trandum.

V

Så hadde vi det kommissariske Administrasjonsrådet en stund. På Terbovens befaling oppløste det hæren og satte i gang Raufoss og

Kongsberg for okkupantens krigspotential. Ifølge alle landsvikdommer skal landet på det tidspunkt ha vært i krig. Rådets medlemmer har vel hatt de samme vanskeligheter med å tilegne seg denne oppfatning som NS-folk. Hvorfor de ikke er tiltalt for landsvik, har man ikke fått vite. Gjerningsinnholdet i deres handlinger rammes av strl. § 86 hvis det var krig.

Rådets virksomhet var rent knefall for okkupasjonsmakten. Ikke desto mindre hadde det eksilregjeringens velsignelse. Litt forunderlig, får man vel si.

Det er ikke forunderlig at Terboven nødig ville ha dette rådet avløst av Quisling.

Hvorfor et «Riksråd» skulle være så meget verre kunne det nok være interessant å få en forklaring på.

VI

Etter Administrasjonsrådet tok Quisling fatt på å redde stumpene der Stortinget atter var satt utenfor — dennegang av Terboven. Det er så smått begynt å gå opp for folket at Quislings kamp med Terboven ikke var en dans på roser. Blant meget annet klarte han allikevel å redde de av «Pål sine høner», som overhodet kunne reddes, for resultatet av dennes oppdrag. De pårørende bør tenke litt over det.

Ellers er det erkjent, at Norge slapp bedre fra tysk okkupasjon enn noe annet tyskokkupert land. Det har vel også sin årsak.

Quisling førte den samme politikk her som Adenauer har ført i Vesttyskland under okkupasjonen der. Tror noen at Adenauer kunne ha oppnådd noe for sitt land, hvis han hadde forfeftet en annen ideologi enn okkupantene?

Kanskje noen vil hevde at det vil nytte for Peder Furubotten å leke demokrat neste gang?

VII

Dette er naturligvis hard kost. Det er ikke desto mindre kjennsgjerninger og deres tale. Det er bare kjer-ringer (av begge kjønn) som benekter kjennsgjerninger, sies det, men de gjør det da også tilgangs.

Det kan være heldig å venne seg til dem itide, m. a. o. begynne å tenke, for de kommer til stadig å bli mer påtrengende.

Olaf Holm

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-merte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og hel-sbare loftstrapper.

KONGO — —

(Forts. fra side 5).

og tyve koner av frigitte slaver som lønn for tjeneste som var ydet en ekspedisjon mot opprørske soldater, til slutt satt igjen med bare én kone. Alle de andre hadde funnet hver sin egen mann i en nærliggende garnison. Slik kunne det gå, når man ikke hadde sin «lupango» i orden. Grunntaksten for erstatning, «kjøp» eller «motgift» var som regel 1 ku for en ung pike «na mabele pilai» (med slike bryster).

Staten oppmuntret til legalisering av de sortes ekteskaper, selv om den også anerkjente ekteskaper inngått «à la mode indigène» (på innfødt vis). For soldatens koner førte legaliseringen til forskjellige fordeler som var ettertraktet. Men det var en svær papirmølle som skulle til, og det var et offer å ta alt det nærmest frivillige arbeide som fulgte hermed ved siden av alle de øvrige tjenestlige gjøremål. Først skulle det av «l'officier de l'état civil» (et av stasjonssjefenes mange biverv) etableres et «Pièce d'identité» (identitetsbevis) for begge de interesserte. Dette var ensbetydende med offisiell forlovelse. Etter 6 måneders forløp kom så «l'acte de mariage» (ekteskapsklæringen) på svært skjema i 4 eksemplarer.

Jeg brukte mine søndager til dette legaliseringsformål, og søkt å gi det hele et så ceremonielt og høytidelig preg som mulig. Det hendte endog at jeg iførte meg sort galla, når det var mange «actes de mariage» som skulle utdeles. Om det høytidelige preg hadde tilsvarende virkning på de sorte kan imidlertid være tvilsomt. Det ble lagt vekt på å fremholde likeverdigheten, og søkt å gi litt mere opphøyede begreper om kvinnens stilling i ekteskapet, enn de som var gjengse blant de innfødte. Etter et slikt alvorlig og formanende foredrag, hørtes den «nygifte» dame si med innett raseri til mannen, idet de gikk bort: «Der kan Du se at jeg er ikke Din slave, som Du bestandig fabler om».

Det er klart at blant såvidt lavtstående mennesker, var det i alminnelighet den sterkeres rett som ble gjort gjeldende, noe som selvsagt førte til endel mishandling av det svake — presumtivt «smukke» — kjønn. Dette førte igjen til forstyrrelse av freden i leiren, da de skjønne aldri lot seg mishandle uten å gi sine følelser luft så all verden ble à-jour med det ekteskapelige oppgjør. Disse oppgjør som i alminnelighet skyldtes erotiske sidespring av den ene eller annen part, var så hyppige at det ble nødvendig å søke å

bringe orden i forholdet. Det ble derfor bestemt at så snart fred og ro i leiren ble forstyrret ved et slikt oppgjør, skulle de stridende parter hentes av en patrulje fra vekten, og saken stilles i bero inntil skyldspørsmålet var klarlagt.

Ekteparet ble så fremstillet for meg (eller eventuelt garnisonssjefen) og ga sin forklaring. Først avga hun en lidenskapelig forklaring om sin uskyld og sin huslige flid, hvorunder mannen — stående i «giv-akt» stilling — som regel akkompagnerte med protesterende og indignerte strupelyd eller med talende mimikk, i mangel av adgang til å uttale seg utenfor tur. Så kom hans forklaring, innledet med stram militær hilsen: «Yandi kushima, Mokelenge, yonso yandi kutoba kushima». (Hun lyver, Mokelenge, alt hun sier er løgn), for så å gi en helt avvikende forklaring.

Etter å ha hørt disse forklaringer, lot jeg som regel ekteparet føre tilbake til vekten, og tilkalte en pålitelig premiersersjant, fhv. engelsk politibetjent fra Sierra-Leone, som ga en helt ny forklaring som jeg kunne gå ut fra var riktig. Det ble av en enkelt garnisonssjef hevdet at man ikke hadde adgang til å behandle slike saker disiplinært for soldatens vedkommende. Det resonnerement som ble gjort gjeldende var imidlertid at soldater som var skyld i forstyrrelse av ro og orden i leiren og derved forbrøt seg mot gjeldende bestemmelser kunne straffes for dette forhold. Gjaldt det ekteskapsbrudd med annen soldats kone, så var dette dessuten en forgåelse mot en militær kollega, og således skadelig for forholdet og ånden innen avdelingen. Hadde soldaten skylden og ovenikjøpet mishandlet konen, fikk han derfor straff, og hvis det gjaldt ekteskapsbrudd med annen soldats kone var straffen 25 slag pisk.

Soldaterkonene hadde vi imidlertid ingen adgang til å straffe disiplinært. Det kunne derfor bare bli spørsmål om å gripe regulerende inn overfor ektemannens «strafferettslige» reaksjon på forgåelser fra kvinnesiden. Var det opplagt at det var damen som hadde vært på galeien og burde dresseres, ble begge låst inn i et arrestrum for å avslutte oppgjøret. Når vaktkommandøren av hylene mente å kunne slutte at rettferdigheten var skjedd fyldest, ble det grepet inn og satt en stopper for avstraffelsen.

Den her nevnte ordning kan synes streng, kanskje litt brutal, men den passet til forholdene og de sortes

VET DE — ?

— at ifølge en FN statistikk vil om 40 år 70 prosent av verdens befolkning være afrikanere og asiater (Det Beste mars 1960)!

— at påfallende mange kjente politikere har andre navn enn sine døpenavn, — foruten de mest kjente av dem som Marx (Mardochai), Lenin (Uljanov), Trotsky (Bronstein) har vi Tito (Josiph Broz) og ungarske bødler som Bela Kun (Cohn), Rakosi (Rosenkrantz), Gerø (Singer), Gabor (Grünbaum), Slansky (Salzmann), videre Berlins borgermester Willy Brandt (Herbert Frahm), de Gaulle's avgåtte Alger-minister Soustelle (Ben Sustan) og mange andre?

— at USA under den annen verdenskrig sendte våpen og levnetsmidler til sin allierte Sovjetunionen, til det astronomiske beløp av 10 800 millioner dollars?

— at sovjetdiplomaten Maslennikov, som ble utvist fra Polen p.g.a «personlig antisimitisme», også ble anklaget for slike frimodige uttalelser som «at det siste ord ennå ikke er sagt om Nürnberg-lovene»?

— at Australia har opprettet holdt formodentlig den strengeste hvite rasebarriere i verden, — at omkring 80 prosent av befolkningen i denne verdensdel er av anglo-saksisk opprinnelse og all innvandring av fargede er stengt?

— at historiens strengeste lover mot raseblanding forøvrig er å finne i jødernes gamle testamente, i Mosebøkene som uttrykkelig forbyr blandede ekteskaper. Det er disse strenge raselover som har gjort det mulig for jødefolket å bestå trass i at de er spredt over hele verden?

Argus.

mentalitet. Det viste seg også at den virket som en beskyttelsesforanstaltning mot «misbruk av makt», idet kvinnene ble spart for korpulig overlast, når feilen var på mannens side, og fikk avstraffelsen regulert, når hans reaksjon var berettiget. Da jeg forlot stasjonen for å vende tilbake til Europa ved avslutningen av min tjenestetid, viste det seg å være stor engstelse blant kvinnene for tilbakevenden til de tidligere «lovløse» tilstande. En sverm av dem fulgte da springende med langs marsjveien ropende: «hvem skal beskytte oss, når Du reiser?!»

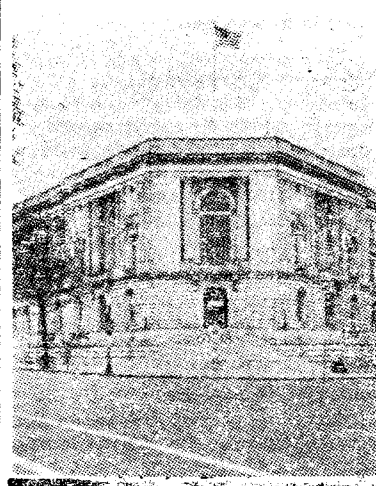
F. H. Kjelstrup.

**ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING**

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

«Utenlandshjelpen» og USA

Senatsbygningen.

(Forts. fra side 5)

gitt vekk rundt omkring i verden av en armé byråkrater, for tiden mere enn 12 000 stykker.

Fra utlendingenes fabrikker (factories) som de bygget opp ved hjelp av våre gave-dollars, kommer der nå en oversvømmelse av fabrikata, som fortrenger våre egne varer ikke bare i utlandet, men også her hjemme.

For første gang siden 1865 selger nå England mere til oss enn det kjøper hos oss. Dag for dag truer denne fortrengselen (displacement) av våre varer de amerikanske arbeidsplasser (jobs) og lønninglister (payrolls) med innskrenkninger (contraction) eller utslettelse (extinc-

tion), foruten i tekstilindustrien også i følgende bran-

cher:
Jern- og stålfabrikata, kobber, — tømmer og trevarer — tremasse og papir, gjødningsstoffer — maskiner (machinery) og utrustning (equipment) — Cement og andre ikke-metalliske mineraler — maskiner og maskindeler — ikke-jernholdige metaller og produkter — motor-kjøretøyer, fraktvogner (freight cars).

Til våre amerikanske landsmenn (fellow Americans):

Hvis Dere er imot slik meningsløs overførsel av amerikanske jobber og lønninger til utlandet, skriv da til Deres kongressmann og til Deres to senatorer at de gir oss beskyttelse ved å møte seg programmet for utenlandshjelpen, (the foreign aid program).

I samarbeide med The Citizens Foreign Aid Committee, Suite 335, 1001 Connecticut Ave., N. W. Washington, D. C.

Medlemmene av denne komite er ikke isolasjonister. De tror på prinsippet om at handelsforbindelse er av stor betydning for å få verden stabilisert. De er for utvidelse av den internasjonale handel gjennom et fritt enterprisesystem.

Svenska Rikspartiet

Som bekant har Nordisk Kamp blitt utkommit med ett nr. detta år nämligen nr. 1 febr.-mars 1960. Varför tidningen inte utkommit beror helt på den oerhörda hets tidningen och rikspartiet ut-satts för under de gångna månaderna. Under januari och februari månad kunde vi således i den demokratiska pressen dagligen läsa hätska utfall mot tidningen och det tryckeri som vågade trycka Nordisk Kamp. Bojkottshot, smådesbrev och smutskastning i den demokratiska dags- som veckopressen, tvingade vår tryckare att avsäga sig vidare beställningar från oss.

Redan i mars månad hade redaktionen manus. färdiga för nr. 2 av tidningen. Vi sökte tryckeri i Stockholm, i Göteborg, i Malmö och vi sände manusen landet runt, var helst vi trodde oss finna ett tryckeri villigt å taga sig vår beställning — men ingen vågade åta sig tryckning av ett enda nr. av Nordisk Kamp.

Den 20. maj sammanträdde medlemmer av Nordisk Kamps redaktion och rikspartiledningen och dryftade möjligheterna för den fortsatta verksamheten. Beslut

fattades om inköp av en Multulit-(tryck)-maskin, vilken lätt betjänas och kan trycka omkring 5000 ex. av en trycksak pr. timma. Vi ha nu möjlighet att framställa Nordisk Kamp på denna maskin från september månad.

Under sommaren har s.a.s. i det tysta utträttas ett stort arbete. Bl. a. har Rikspartiets program omarbetats till mera omfattande och mera tid-enligt program än vårt tid-ligare. Mängder av ungdom söker sig varje månad till Rikspartiet.

Undertecknad hoppas detta meddelande skall nå de flesta läsare av Nordisk Kamp och att dessa skall förstå de svårigheter vi haft att brottas med under de gångna månaderna. Visst kostar vår programtryckning och tryck-maskinsinsatts stora pengar, men vi är övertygade att våra läsare och medlemmar icke glömt oss.

Göran Assar Oredsson.

Bergs Assuransbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Garanti eller —

(Forts. fra s. 1)

gull-rush-et ikke har vært lite, for gullprisen er blitt betydelig strammere. Det vi vet er at gulltappingen fra Fort Knox i de siste to måneder har vært uhyggelig stor, og det er altså i Amerika at gulltappingen har sitt utspring.

Den 5. september, oppvartet det pålitelige engelske organ «News Chronicle» med den langt fra oppmuntrende overskrift i sin finansspalte: «Outlook for U. A. economy is gloomy». Jeg velger den engelske uttryksmåte for ikke å komme i skade for å ha tatt for sterkt i, men det tør vel trygt sies at det ikke er noe lyst bilde. Det ville jo være rart også om det i et ubegrenset tidsrum skulle være mulig å leve godt av den elendighet som verdenskrig II skapte.

Avisen forteller at den bygger sin kommentar på den siste månedlige utgave av The First National City Banks publikasjoner. I denne sies det at forretningsmenn i «United States» i voksende grad er beskjeftiget med den fortsatte slapphet, når det gjelder nye ordres på den ene side og trykket av stigende omkostninger og pris-konkurransen på den annen side.

Videre vil jeg henvise til en liten artikkel i Morgenbladet for 5. september — side 7 —, hvor der citeres en uttalelse av Demokratatens presidentkandidat, senator John Kennedy, hvor han i anledning av den amerikanske arbeidets dag (Labour Day) sa, at U.S.A. «er i fare for å bli rammet av en ny økonomisk tilbakegang og at landets økonomiske liv trenger en grundig opprensning med en ny kost».

Nu skal en naturligvis ikke ta alt det som serveres under en politisk valgkamp, helt etter sin ordlyd, men uttalelsen kaster ikke noen lysere toner inn i bildet.

Det fortelles at Eisenhower skal ha sagt, at noen nedskrivning av dollaren i hans funksjonstid ikke kommer på tale, uten at jeg har kunnet få det bekreftet — og det er vel litet trolig at han skulle finne på å gi sitt samtykke til noe sådant like før «han legger den siste hånd på rekkverket», så Norges Bank har vel ennå en tid til å områ seg på, men republikaner eller demokrat, om begivenhetene tar overhånd, så er administrasjonen «utklasset» for å bruke et uttrykk fra sportspressen i en olympia-tid. Å løfte seg selv etter hårene har aldri vært noe vellykket eksperiment.

Det har også kommet frem gjennom en forelesning som den amerikanske professor Robert Triffin nylig holdt i Brussel, at der har vært dis-

kusjoner på «Governmental Level» — altså på høyeste hold — for å påvirke «the U. S. Treasury» til å gi en gull-garanti for alle dollars-innskudd, som andre lands nasjonalbanker holder som en part av deres reserver. Men dette forteller jo tydelig at utenlandske finansfolk ser på pengesituasjonen akkurat som jeg.

Kanskje er det en slik garanti, som Norges Bank har i bakhånden, når den ikke synes å ville foreta seg noe for å omplasere sine valuta-reserver i gull — midt i dette økonomiske uvær som går over verden i dag.

Hvis så ikke er tilfellet, kan det bli et langt sterkere slag for Norge enn de Hannevig-millionene vi forhandlet og procederte om i omkring 40 år, og som vi tapte.

Men jeg har fremdeles et spørsmål ubesvart: Hva vil der hende om England plutselig skulle se sine «heite» penger trukket tilbake? Kanskje det best uttrykkes ved et gammelt gresk symbol: Unngår en Scylla er det fremdeles fare for å bli slukt av Charybdis.

Anders Melteig

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4)

største viktighet, for skuffelsen vil bli grenseløs når Chamberlain offentlig har medgitt nederlaget i Norge. Det nye navn burde virke forløsende som et trylleord på alle — Men hvem er igjen av de store hærførere fra verdenskrigen? Foch har lenge vært død. Da han lå for døden hvasket han: «Når Frankrike kommer i fare, så hent Weygand». Reynaud må imidlertid regne med sosialistene og de vil lage stort spetakkel bare han nevner Weygand. Nei, det går ikke med Weygand. Men så finner han en ny mulighet, og 2. mai leser pariserne i sine aviser: «Igår midtdag kom marskalk Pétain til Paris fra Madrid og ble om eftermiddagen mottatt av ministerpresidenten.»

Marskalk Pétain kommer fra Madrid, hvor han er fransk sendemann. Han er vant til å bli hentet når vanskeligheter tårner seg opp: da det røde Spania var tvunget i kne av Francos tropper og enhver måtte innse hvor forfeillet det var at den franske regjering hadde satt alle sine håp til Francos motstandere. Da Frankrike måtte slutte fred med det nasjonale Spania, da bad Frankrike den gamle marskalk Pétain om å dra til Madrid som Frankrikes sendemann hos

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FALLEN STORHET.

Det er mange som tar Lassar Kaganovitsjs skjebne som det beste bevis på jødernes reduserte makt i Russland. Han var i sin tid en av landets mektigste menn, den grå eminens bak diktatoren, og hadde ry på seg for å kunne overleve alle utrenskninger. I 1957 ble han imidlertid deportert sammen med Molotov, Malenkov og Sjepilov som «partifiende» og ble gjort til sjef for en sementfabrikk i en fjern egn. Nå meddeles det at han har fått lov til å vende tilbake til Moskva, men hans makt er brutt for godt og han er nå beskjeftiget med å skrive sine memoarer. Hvis han er sannferdig vil de sikkert bli meget interessante!

KONGO.

Det ser ut til at FN og dets Hammarskjöld spiller en underlig rolle i Kongo. FN-troppene lar seg slå ned av de innfødte og man lukker øynene godt til for redslene som utspilles av de nye «selvstendige». Albert Henrik Mohn sender reisebrev til VG fra Kongo og opplyser at presidenten i den nyopprettede staten Sør-Kasai forteller ham at det er 235 000 flyktninger som følge av kampene i Kasai. Det er hunger og epidemier. «Det er en massetragedie som Lumumba og FN forsøker å tåkelegge for verdensopinionen.» Ellers stemmer hans opplysninger godt med det major Kjellstrup uttalte i FOLK OG LAND: Opplysning og separatbevegelser er det naturlige her, fordi den sammen-

den unge spanske makt, og marskalken reiste, så lite enig han enn var med regjeringen i Paris og dens forholdsregler — han

bindende faktor, den hvite er borte. Et samlet Kongo er bare mulig med en jernhård diktator i Leopoldville. Så nå har da de svarte der fått sitt demokrati og sine friheter.

HAKEKORSMAGIEN.

Utenriksministeren har som kjent nå fått malt hakekors på veggen sin og det er stort oppstyr, som ventelig kan være. I den forbindelse kan det ha sin interesse å nevne at det i den senere tid er kommet store mengder byggesett for modellfly på markedet her hjemme. Blant dem også en rekke av de «klassiske» flytypene fra siste krig. Det har da naturligvis vært vanskelig for produsentene å komme utenom Luftwaffes typer, som har vist seg å være en lettselgelig vare. Som kjent var det nasjonale kjennetegn på Det tredje rikets fly det sorte korsmerke («Balkenkreuz») på vinger og kropp, og på haleroret det sorte hakekors med hvite konturer. Og nå kommer det komiske: I alle disse byggesett er det et ark med transparente merker til å klistre på de ferdige modeller, og man kan tydelig se hvorledes hakekorsset er klipet vekk fra arket. Andre steder er det erstattet med det mere nøytrale «Balkenkreuz». Ellers legger en jo i disse modeller vekten på en absolutt naturtro gjengivelse i minste detalj. Det skulle være rart å vite hva en mener å risikere med et hakekors på disse små flymodeller. Hvilke mystiske og overnaturlige krefter skjuler seg egentlig bak dette hakekor-

reiste fordi han anså det som sin plikt overfor fedrelandet.

(Neste gang: Den gamle marskalk)

Admiral Darlan tilvenstre, som skrev et brev til Daladier.

set, som en er så livende redd for? Bare synet av det jager jo en dødelig skrekk i alle nydemokratiske makthavere selv femten år etter at det hadde utspilt sin historiske rolle.

PASSEND BESKJEFTIGELSE.

President Eisenhowers «høyre hånd» Jim Hagerthy, har fått tilbud om en fet diektørstilling i Coca Colaselskapet når han forlater Det hvite Hus sammen med Eisenhower.

ÆRES DEN SOM ÆRES BØR.

Som det Londonro organ Aftenposten er, gir det Churchill æren for å ha funnet opp uttrykket «Jernteppet», og dog er det en kjennsgjering at det var den tyske utenriksminister i Doenitz-regjeringen som brukte det først. Ifølge Aftenposten brukte Churchill uttrykket første gang 12. mai 1945, mens utenriksminister Graf Schwerin von Krosigk introduserte begrepet i en radiotale fra Flensburg allerede 2. mai 1945. Dette siste beretter også tidsskriftet «New Statesman».

POUJADE HAR VIND I SEILENE.

De franske poujadister venter seg store politiske resultater i forbindelse med missnøen blant de Gaulles tropper, forteller VG's Paris-korrespondent Hans Granqvist, som kaller Pierre Poujade for «skatteskulkerapostel», men som senere forteller at «hans troslære, som gjennom sin antisemitisme og sin bekjennelse til makt har et klart fascistisk preg, kan bli kjernen i en opprørsbevegelse i selve Frankrike hvis de algirske kupmennene skulle gjøre et nytt forsøk på å styrte de Gaulle.»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgever A/L Folk og Land